

то си Г. Христовичъ съ искусно-то и ловко-то си обхождание съ свои-тѣ съотечественици, ако обща-та ползъ бѣше поблизкъ на сърце-то му отъ неговъ-тѣ частнѣ-тѣ. Но за злѣ честь егоизмъ-тѣ прѣобладаваше въ сърце-то на тогозъ мъжа и дѣйстви-та му небѣхъ направлены освѣтъ къмъ задоволеніе на едно необяснимо властолобіе, отъ което на ново ся породихъ ниски и ничтожны стѣперничества между гражданы-тѣ, отъ една страна по първы-тѣ или чорбаджи-тѣ и отъ другъ еснафы-тѣ ловко подущаваны отъ него.

Но пакъ трѣба да повторимъ че додѣ бѣше Г. Христовичъ самъ, по характера си и по умѣяніе-то да затѣйва работы-тѣ тѣй що да пуца водъ-тѣ подъ сѣно-то, той дѣйствоваше прѣдпазливо и вардеше да не идватъ работы-тѣ до явенъ разрывъ. Но щомъ дойде Игнатъ Ивановъ (1863 Дек.) момъкъ високомѣренъ, строптивъ и крайно любомятеженъ, той дигнѣ явно прѣпорецъ-тѣ на борбѣ-тѣ противу чорбаджи-тѣ, въ коѣто увлече и Христовича да дѣйствува явно и опрометчиво; на тѣхъ ся присоедини и Сава Илиевъ който также дойде (1864 Ок. 26), и по желаніе-то на Одесскы-тѣ попечители ся пріе и той за учитель въ Габровско-то училище.

Жално наистинѣ що трима-та тѣзи учены момцы, въспитанници Априловы, за които Габровско-то училище толкозъ иждивенія направи да ги изучи, и които съ толкозъ нетѣрпѣніе ся чакахъ и толкозъ добрѣ ся пріехъ, не рачихъ да разберѣтъ посланието си но ся увлякохъ въ домогванія съвсѣмъ чужды за званіе-то имъ. Въмѣсто да останѣтъ на попрището дружно да ся зематъ да служатъ на отечество-то си за успѣхъ-тѣ на училища-та и за образованіе-то на юношество-то, тѣ ся заловихъ на борбѣ за вліяніе, за первенство и за карезы да вадятъ. Съюзены помежду си и наговорены да дѣйствувать съгласно и тримата (43) тѣ дру-

---

(43) И трима-та казувамы защото наистинѣ и трима-та дѣйствувахъ, но строга-та истинна изискува отъ насъ да отдѣлимъ отъ първы-тѣ двама-та Г-на С. Илиева, комуто ни по нравъ-тѣ ни по характеръ-тѣ бѣ това, но той ся намѣри по положеніе-то си влетенъ въ